

Jagode sa šlagom

Kada sam izlazila iz frizerskog salona, onako puna sebe, bukvavno sam naletela na jednog muškarca koji je u tom trenutku izlazio iz svog automobila, ali unatraške, jer je sa zadnjeg sedišta podizao jedan paket. I u trenutku u kome se okrenuo da nogom zatvori vrata za sobom ja sam naletela na njega. Precizno, ja sam naletela na tortu, koja je pomogla da se naša dva tela bukvavno zalepe jedno za drugo ni manje ni više nego gomilom šlaga. Strašno.

U sledećem trenutku slika je izgledala ovako. Dvoje zabezекnutih ljudi potpuno umazanih šlagom stoje bez reči samo malo udaljeni jedno od drugog, dok se iz muškarčevih ruku cedi fil od jagoda i vanile i pada po njegovim skupocenim cipelama. Ni sama ne znam koliko smo tako stajali, zureći jedno u drugo dok oboje nismo počeli da se smejemo kao ljudi. Baš tako. Ja sam kroz smeh pokušala da se izvinim, ali nikako mi nije polazilo za rukom. Sve više sam se smejala i na kraju zamalo da se upiškim. Onako ulepljeni i zamazani bili smo u potpuno bezizlaznoj situaciji. Bez mogućnosti da bilo šta učinimo, a da se sve oko nas ne zalepi još vise i meni je pala spasonosna ideja napamet. Ušli smo kod mog frizera.

Tamo su nam pomogli da se očistimo i koliko toliko odlepimo. Torta je izgledala do te mere jadno, a opet videlo se da je bila divna i pošto je bilo veče, a ja sam bila poslednja mušterija tog dana, nekako prećutno smo svi doneli odluku da je bar pojedemo. I tako smo te večeri nas petoro iz salona došli glave razbljuzganoj torti, koja je, uzgred, bila fantastična.

Dok smo gutali komade patišpana sa šlagom i svežim jagodama, doznala sam da se nesrećni čovek zove Miša i da je torta bila namenjena gostima koji su već uveliko bili stigli na proslavu petogodišnjice njegovog braka. A da bi sve baš do kraja bilo kao na filmu, on je bio zgodan. Naravno, ja sam se sto puta izvinila, on je otišao svojim putem, a ja svojim.

Sledećih nekoliko dana nisam prestala da mislim na njega, ali osim što sam doznala kako se zove i da je oženjen, ništa više nisam znala.

Sedam dana od tog trenutka, jednog popodneva zazvonio mi je telefon. Bio je moj frizer.

„Mina, malopre je bio onaj dasa kome ste upropastili tortu i ostavio je za vas buket crvenih ruža i pisamce. Pretpostavljam da ćete sada doleteti, a i inače imam jedan otkazani mini-val pa bih mogao da vas picnem.”

Ja samo što se nisam onesvestila. Navukla sam farmerke i patike, pozvala taksi i odlepršala.

Bilo je 17 ruža. To naravno вреди bogatstvo. Uz ruže pisamce.

„Ne prestajem da mislim na Vas. Nisam znao kako da Vas pronađem, pa sam se poslužio trikom. Znam da je neumesno da očekujem da se Vi meni javite, ali ako nemate neku bolju ideju, za svaki slučaj, moj telefon je...”

Miša

Moje srce je počelo da preskače. Ja sam konačno bila razvedena bez pogovora.

Sa svojih 39 godina, nisam imala trunke samopouzdanja. Svaka iole emancipovana žena odmah bi okrenula dotičnog macana, i što bi rekao moj Sava, potrošila bi ga iste noći. Da, ali ja sam bila „razvedena žena”, navikla na jednog muškarca i pomisao na to da okrenem Mišin telefon ubacila me je u trip da će on o meni misliti da sam laka ženska i bla, bla...

Pet dana mi je trebalo da se okuražim. Ej.

Trebalo je samo da me vidite. Prvo sam pet minuta stajala pred ogledalom sva zajapurena sa pulsom kao da sam sišla sa trake u teretani, po kojoj sam hodala pod najvećim opterećenjem pola sata. Zatim sam popila na eks dobar gutljaj viskija iz flaše. Napokon sam okrenula broj i nekim tuđim piskavim glasom izgovorila sledeću budalaštinu:

„Dobar dan, ovde Mina, ona koja vam je upropastila tortu, ako se sećate, u velikoj sam žurbi pa ne možemo sada da razgovaramo ali budite ljubazni da mi se javite večeras posle osam na taj telefon koji se pojavio na vašem ekranu. Do viđenja.”

I prekinula sam vezu. Sama nisam mogla da poverujem kakav sam kreten. Šta je taj čovek u tom trenutku pomislio, sam bog zna. Naravno, kasnije mi je rekao da je to njemu bilo „baš slatko.” Fuj. Dobro, morao je malo da me slaže, ali šta je bilo, bilo je. Tek, te večeri u osam nula nula – javio se.

Bio je veoma operativan. Ništa *innuendo*. Ništa okolo pa na čoše, već tras. I dogovorili smo se za sutra u devet. Doći će po mene i idemo na večeru na „jedno mesto.” Ono što je mene degutiralo je što je odmah sa mnom bio na „ti.”

Lično, volim kad muškarac preuzme inicijativu i kad tačno zna šta hoće. Ali Mišjenka je izgleda to hteo odmah. Hvala bogu, bar nije očekivao da sam nevina.

Miša je bio Baja. Već je bio ispred moje kuće kad sam izašla iz nje. Istrčao je iz kola, poljubio mi ruku, oprtrčao na drugu stranu, otvorio mi vrata, sačekao da sednem, rukom podigao ivicu mog kaputa da se ne zaglavi u vratima, i zatvorio ih.

Na njegovom sedištu stajao je buket ruža, koje je podigao, seo i poklonio mi ih. I to nije bilo sve. Odmah je uzeo buket iz mojih ruku da ja ne bih kao kreten ostala da sedim sve vreme vožnje kao mlada, i nežno ga postavio na zadnje sedišta. Onda je zakačio moj sigurnosni pojas i krenuli smo.

Automobil je klizio pokislim ulicama našeg grada ka odredištu. Miša je mirisao na nešto čarobno, što ja tada nisam prepoznavala jer je moj muž ceo život koristio *kuros* i ja se dalje nisam makla. Naravno, kasnije sam doktorirala sve te „in” fore, ali u tom trenutku ja sam bila apsolutni početnik.

„Jedno mesto” je meni bilo nepoznato. Opet, moj muž i ja se nismo makli dalje od Kluba književnika. Mog pratioca su dočekali sa pompom. Bilo je očigledno da tu obitava. Kao što je bilo očigledno i to da sam ja samo jedna od mnogih „mnogih” koje on ovde dovodi. A to sam odmah primetila po značajnim pogledima kelnera. No, sve jedno, meni je bilo divno.

Interesantno je da u ovakvim trenucima malo ko razmišlja o tome da li je moralno izaći na romantičnu večeru sa nekim ko je oženjen. Toga se setimo i to počne da nam smeta kad ogreznemo u „zločinu.”

Muškarci u većini slučajeva nemaju taj problem. Žene su te koje počnu da pate i prave probleme.

Te večeri meni je proletela kroz misli činjenica da je moj udvarač u braku, ali ovoga puta, to me je uzbudilo.

U svakom slučaju, oboje smo želeli samo jedno. I ono što je za neki moj dotadašnji životni kod bilo nezamislivo, postalo je normalno i jedino moguće.

Posle prvog pića, Miša mi je stavio ruku na butinu. Posle drugog, moja ruka je bila ispod stola između njegovih nogu.

Posle trećeg mi smo se javno ljubili strasno i beskrupulozno pred celim auditorijumom i pre nego što su nam doneli predjelo, žestoko smo se kresnuli u ženskom toaletu.

Noć smo završili u mojoj kući, naravno razbijajući se od seksa i pića. Pred zoru Lesi je otišao kući, više zato što sam ja tako htela. Jer on je očigledno bio čovek, koji često spava po tuđim kućama.

Ujutro sam shvatila da zapravo ne znam kako se preziva. On je eventualno mogao da vidi moje prezime na ulaznim vratima, ali

nešto ne verujem da mu je to bilo bitno. Nismo pričali čak ni o tome čime se bavimo. Mi smo hteli samo jedno.

Moram da priznam da mi se tako nešto nije dogodilo ni u snovima. Ali ja sam iskreno želela da tako i ostane. Na kraj pameti mi nije bilo da se vezujem. Samu sebe nisam mogla da prepoznam.

Toliko sam bila srećna i što je najlepše, rasterećena.

Tog popodneva otišla sam svom ginekologu i ugradila spiralu. Kad sam izlazila iz njegove ordinacije, zaustavila sam se na vratima i kazala:

„Sloboda narodu”, i nasmejala sam se.

On se takođe nasmejao i prekrstio. Ja sam donela odluku da je jedino što ću ubuduće želeći od muškaraca seks, seks i ništa osim seksa.

Miša se javio predveče.

Ranije u mom životu, ako mi se neko ne bi javio već ujutro, padala sam u bedak i obično sam ja zvala, prva. Sad mi je bilo normalno da čekam. Odnosno, nisam ni čekala i časna reč, mislim da bi mi bilo svejedno i da se nije javio.

Ali, ima tu jedna stvar koje sam ja vremenom postala svesna. Postoji ponašanje muškaraca i ponašanje žena. Ono proizilazi iz naših različitih očekivanja već na početku veze ili poznanstva.

Muški princip podrazumeva odlaganje vezivanja do poslednjeg daha. Žene bi odmah pred matičara.

Trebalo bi, ako vam je stalo do nekog muškarca, samo da obrnete stvari i da se na silu ponašate suprotno onom što želite da uradite, ali to je veoma teško kad nam je do nekog stalo.

Ovog puta, moja odluka je bila da mi ne bude stalo.

Te večeri, Miša je pokušavao da u razgovoru dozna sve o meni. Ali ja sam to eskivirala. Uspešno. Pretpostavljam da je bio šokiran, kad sam ga pred zoru, potpuno potrošenog zamolila da ode. Nije mu bilo jasno zašto ne može da spava kod mene i kako je moguće da ja to ne želim.

To njegovo pokazivanje da mu je stalo bilo je dovoljno da ostanem još čvršće pri svom stavu, ali sada još žešće.

Ne treba ni da govorim da se sledećeg dana javio pre podne. Ali ja nisam podigla slušalicu kad sam na displeju ugledala broj njegovog telefona.

Kako bilo da bilo, tri dana me je besomučno zvao ali ja se nisam javljala.

Kad sam se konačno javila, on je bio unezveren:

„Pa gde si ti”, zavapio je.

„Mooolim?”, bila sam neumoljiva. „Kakvo je to pitanje?”

„Pa tri dana te nema”, nastavio je.

„Zar ima toliko?”, čula sam svoj glas.

I tako je Miša počeo da mi jede iz ruke.

Po svim pravilima jednog oženjenog muškarca, ja sam bila idealna žena za ljubavnicu i moj kandidat umesto da bude srećan, počeo je da pati i da pravi probleme.

Njemu nije prodiralo do svesti kako je to moguće da postoji žena kao ja. I ja znam da je u njegovom muškom mozgu rođena ideja da se takvom ženom treba oženiti. Dakle, ženom koja ne pravi probleme muškarcu koji želi da švrlja. Ali sve više su se njegove kockice mešale i brkale i on je postao do te mere posesivan i ljubomoran da me je pratio, sačekivao i kratko rečeno, maltretirao do te mere da sam izgubila svako interesovanje za njega i jednog dana sam ga surovo i neopozivo ostavila bez trunke žaljenja. Međutim jedva sam ga se oslobodila. Malo je reci da me je progonio. Dotle smo bili stigli da je počeo da mi preti kako će se ubiti. Bio je baš prava žena.

Miša je bio prvi muškarac koga sam ja potrošila. Uostalom bio je veoma značajan za moj život žene jer mi je stavio do znanja koliko se žene pogrešno ponašaju kad žele nekog da zadrže. One naime rade sve da bi ga na smrt prepale i naterale u bekstvo. A sudeći po tome kako se većina žena ponaša nije ni čudo što ih muškarci varaju, lažu i napokon ostavljaju.

Sa mojih 39 godina ja sam „lupila” svoju prvu rečku. I bila sam srećna.

Interesantno je to što čekaš mesecima na neku promenu, a ona padne s neba, kad se najmanje nadaš.

Dok sam bila udata, brak mi je pružao lažnu sigurnost. Mislila sam da sam imala oslonac, toplinu domaćeg ognjišta. Sve su to budalaštine i zamene teza.

Za uzvrat izgubila sam more vremena, a toplina ognjišta je zavisila isključivo od mene. Da se ne lažemo – žena održava dom. Žena je ta koja prašta, koja trpi, koja podmeće leda, koja se pravi da ne vidi. I, navodno, ona je srećna.

Što je najgore, ona zaista i misli da je srećna i to samo zato, što joj od vremena devojčice, usađuju u svest taj zakon.